

- Po zaznajomieniu się z powyższą umową w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:
- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
 - jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
 - będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 25 sierpnia 1990 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

L. S.

Minister Spraw Zagranicznych: w.z. *J. Makarczyk*

29

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27 grudnia 1991 r.

w sprawie wejścia w życie umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Finlandii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Helsinkach dnia 5 kwietnia 1990 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z postanowieniem artykułu 14 Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Finlandii w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Helsinkach dnia 5 kwietnia 1990 r., dokona-

ne zostały przewidziane w tym artykule notyfikacje i w związku z tym powyższa umowa weszła w życie dnia 21 lutego 1991 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w.z. *J. Makarczyk*

30

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 31 grudnia 1991 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach.

1. Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 19 września 1991 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 119, poz. 513) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85),
- 2) ustawą z dnia 31 marca 1977 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 11, poz. 45),
- 3) ustawą z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288),
- 4) ustawą z dnia 13 lutego 1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 9, poz. 34),
- 5) ustawą z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach (Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 5),
- 6) ustawą z dnia 19 września 1991 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 119, poz. 513)

oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) art. 26—28 ustawy z dnia 29 marca 1963 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 15, poz. 77) w brzmieniu:

„Art. 26. W ustawie z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. Nr 33, poz. 164) art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

«2. Od obowiązku meldunkowego zwolnieni są szefowie i cudzoziemscy pracownicy przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz inne osoby zrównane z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych.»

Art. 27. 1. Tracą moc przepisy z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 83, poz. 465 i z 1937 r. Nr 11, poz. 83),

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie zachowują moc dotychczasowe wykona-

wcze przepisy, jeżeli nie są z nią sprzeczne.

Art. 28. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.”;

2) art. 62 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych (Dz. U. Nr 14, poz. 85) w brzmieniu:

„Art. 62. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r.”;

3) art. 2 ustawy z dnia 31 marca 1977 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 11, poz. 45) w brzmieniu:

„Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem 15 kwietnia 1977 r.”;

4) art. 47 ustawy z dnia 22 listopada 1983 r. — Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 63, poz. 288) w brzmieniu:

„Art. 47. Ustawa wchodzi w życie z dniem 31 marca 1984 r.”;

5) art. 18 ust. 2 i art. 20 ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o paszportach (Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 5) w brzmieniu:

„Art. 18. „2. Zadania i odpowiadające im kompetencje określone w art. 4 ust. 1, art. 7 ust. 3, art. 11 ust. 1, art. 12, art. 14 ust. 3 i 4 i art. 17

ust. 1 ustawy wymienionej w ust. 1, należące dotychczas do komendantów wojewódzkich Policji, przechodzą do właściwości wojewodów.”

„Art. 20. Ustawa wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia jej ogłoszenia.”;

6) art. 2 i 4 ustawy z dnia 19 września 1991 r. o zmianie ustawy o cudzoziemcach (Dz. U. Nr 119, poz. 513) w brzmieniu:

„Art. 2. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26 i Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 41, poz. 185, z 1984 r. Nr 34, poz. 183, z 1986 r. Nr 47, poz. 228, z 1987 r. Nr 21, poz. 123 i Nr 33, poz. 186, z 1989 r. Nr 20, poz. 107 i z 1990 r. Nr 34, poz. 201) w artykule 196 w § 4 w pkt 5 skreśla się wyrazy „przyznawania prawa azylu.”

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.”

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Macierewicz*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1991 r. (poz. 30)

USTAWA

z dnia 29 marca 1963 r.

o cudzoziemcach.

Art. 1. Cudzoziemcem jest każdy, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Art. 2. Cudzoziemiec posiadający obywatelstwo dwóch lub więcej państw powinien być traktowany jako obywatel tylko jednego z tych państw.

Art. 3. Cudzoziemiec może przekroczyć granice Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie ważnego paszportu lub innego właściwego dokumentu po uzyskaniu zezwolenia zwanego wizą, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Wiz udzielają za granicą polskie przedstawicielstwa dyplomatyczne i konsulowie, a w kraju wojewodowie właściwi ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może upoważnić podległe mu organy do udzielania w kraju wiz w określonych przypadkach.

Art. 5. 1. Cudzoziemcowi można odmówić wizy, a udzieloną wizę unieważnić, w wypadku zaś zwolnienia od obowiązku posiadania wizy — odmówić wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

- 1) działał na szkodę interesów Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) został skazany w Rzeczypospolitej Polskiej lub za granicą za zbrodnię lub występki,

3) naruszył przepisy niniejszej ustawy lub przepisy wydane na jej podstawie albo przepisy o ochronie granic państwowych bądź przepisy celne lub dewizowe,

4) inne okoliczności wskazują, iż jego pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany ze względu na interes publiczny.

2. Decyzje w sprawie odmowy udzielenia wizy lub jej unieważnienia oraz odmowy wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

Art. 6. 1. Wiza na przejazd przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do innego państwa może być udzielona wówczas, gdy cudzoziemiec posiada już zezwolenie na wjazd do tego państwa.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych wprowadzić wyjątki od zasady określonej w ust. 1.

Art. 7. 1. Wiza może uprawniać do jednorazowego lub wielokrotnego przekraczania granicy.

2. Przekroczenie granicy może nastąpić tylko w okresie wskazanym w wizie.

3. Organ udzielający wizy może w niej określić miejsce, w którym powinno nastąpić przekroczenie granicy, a także inne warunki.

Art. 8. Sprawy dokumentów upoważniających cudzoziemców, którzy nie posiadają właściwego dokumentu obcego, do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i powrotu są regulowane przepisami o paszportach.

Art. 9. Cudzoziemiec może przebywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie ważności wizy lub karty stałego pobytu, o której mowa w art. 13.

Art. 10. 1. Decyzje w sprawie udzielenia cudzoziemcowi azylu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych przekazać prawo wydawania decyzji określonych w ust. 1 podległym mu organom.

3. Cudzoziemcowi może być nadany status uchodźcy w rozumieniu Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, sporządzonej w Genewie dnia 28 lipca 1951 r., oraz Protokołu dotyczącego statusu uchodźców, sporządzonego w Nowym Jorku dnia 31 stycznia 1967 r. (Dz. U. z 1991 r. Nr 119, poz. 515 i 517).

4. Decyzję w sprawie nadania statusu uchodźcy wydaje Minister Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych.

5. Wystąpienie przez cudzoziemca o udzielenie azylu lub nadanie statusu uchodźcy nie zwalnia go od obowiązków określonych w przepisach dotyczących cudzoziemców.

6. W stosunku do cudzoziemców, którym nadano status uchodźcy, stosuje się przepisy Konwencji oraz Protokołu, o których mowa w ust. 3, w zakresie, w jakim przepisy te wiążą Rzeczpospolitą Polską.

Art. 11. 1. Cudzoziemiec obowiązany jest dopełnić obowiązku rejestracji przed upływem 3 dni od przekroczenia granicy. Rejestracji dokonuje wojewoda właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. Minister Spraw Wewnętrznych może zezwolić na dopełnienie obowiązku rejestracji, o którym mowa w ust. 1, za pośrednictwem osób trzecich lub określonych instytucji, jak również może określić podległy mu organ, w którym obowiązek rejestracji może być dopełniony w określonych przypadkach.

3. Minister Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia obowiązki osób trzecich oraz instytucji jako odpowiedzialnych za dopełnienie przez cudzoziemca obowiązku rejestracji.

4. Niezależnie od obowiązku rejestracji cudzoziemiec podlega obowiązkowi meldunkowemu stosownie do przepisów o ewidencji ludności.

5. Przepisy ust. 1 i 4 nie dotyczą cudzoziemców przejeżdżających przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tranzytem.

Art. 12. Cudzoziemiec obowiązany jest na wezwanie organu, o którym mowa w art. 11 ust. 1, stawić się osobiście w razie potrzeby uzyskania od niego wyjaśnień związanych z jego pobytom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przedstawić niezbędne dokumenty.

Art. 13. 1. Cudzoziemiec może uzyskać zezwolenie na stały pobyt (zamieszkanie) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w postaci karty stałego pobytu.

2. Kartę stałego pobytu wydaje właściwy ze względu na miejsce zamierzonego stałego pobytu (zamieszkania) cudzoziemca wojewoda, po zasięgnięciu opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji. Wyrażenie tej opinii następuje w formie postanowienia, na które służy stronie zażalenie.

3. W uzasadnionych przypadkach, gdy przemawia za tym ważny interes osoby uprawnionej, kartę stałego pobytu może wydać Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 14. 1. Cudzoziemiec, który przebywa stale (zamieszkuje) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie posiadając właściwego dokumentu obcego, obowiązany jest posiadać dowód tożsamości cudzoziemca.

2. Do dowodu tożsamości cudzoziemca wpisuje się jego dzieci i osoby pozostające pod jego opieką, jeżeli są cudzoziemcami i nie ukończyły szesnastu lat.

3. Organem wydającym dowody tożsamości i dokonującym w nich wpisów jest wojewoda właściwy dla miejsca stałego pobytu (zamieszkania) cudzoziemca.

4. Cudzoziemiec obowiązany jest zwrócić dowód tożsamości organowi określonemu w ust. 3 w przypadku:

- 1) wyjazdu za granicę,
- 2) uzyskania właściwego dokumentu obcego,
- 3) nabycia obywatelstwa polskiego.

5. W razie zgonu cudzoziemca, obowiązek zwrotu jego dowodu tożsamości ciąży na domownikach, a w ich braku — na prowadzącym książki meldunkowe.

Art. 15. 1. Cudzoziemiec może być wydalony z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zachodzą okoliczności określone w art. 5 ust. 1.

2. Decyzja o wydaleniu powinna określać termin opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Może ona również wskazać trasę przejazdu do granicy oraz miejsce, w którym powinno nastąpić przekroczenie granicy.

3. Organ, który wydał decyzję o wydaleniu, może zmienić termin, o którym mowa w ust. 2, jeżeli wymaga tego interes publiczny.

4. Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że cudzoziemiec będzie uchylać się od wykonania decyzji o wydaleniu, organ właściwy do wydania decyzji o wydaleniu może wyznaczyć cudzoziemcowi, w tej lub w odrębnej decyzji, miejsce przymusowego pobytu w strzeżonym ośrodku do czasu wykonania tej decyzji, jednakże na okres nie dłuższy niż 90 dni.

5. Cudzoziemiec może być niezwłocznie odstawiony do granicy, jeżeli nie opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w terminie, o którym mowa w ust. 2 i 3. Wykonanie obowiązku odstawienia cudzoziemca do granicy spoczywa na komendancie wojewódzkiej Policji właściwym ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. Ośrodki, o których mowa w ust. 4, tworzy i znosi Minister Spraw Wewnętrznych. Ośrodki te podlegają komendantom wojewódzkiej Policji.

Art. 16. 1. Jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że cudzoziemiec nie podporządkuje się zasadom obowiązującym w strzeżonym ośrodku lub gdy cudzoziemiec przebywający w tym ośrodku opuści go bez zezwolenia, można zastosować zatrzymanie na czas do 48 godzin lub areszt w celu wydalenia na okres niezbędny do wykonania decyzji o wydaleniu, jednak nie dłużej niż 90 dni.

2. Zatrzymanie, o którym mowa w ust. 1, stosuje Policja lub Straż Graniczna. Do zatrzymania stosuje się odpowiednio przepisy ustaw o Policji i o Straży Granicznej.

3. Decyzję o zastosowaniu aresztu, o którym mowa w ust. 1, wydaje wojewoda, na wniosek komendanta wojewódzkiego Policji lub komendanta oddziału Straży Granicznej.

Art. 17. 1. Przy wydawaniu decyzji o zastosowaniu wobec cudzoziemca aresztu w celu wydalenia należy uwzględniać jego stan zdrowia i sytuację rodzinną, jak również potrzebę zabezpieczenia jego mienia.

2. Decyzję o wyznaczeniu cudzoziemcowi miejsca przymusowego pobytu w strzeżonym ośrodku lub o zastosowaniu aresztu w celu wydalenia należy niezwłocznie uchylić, jeżeli ustana przyczyny uzasadniają stosowanie tych środków.

3. Okres pobytu w strzeżonym ośrodku oraz w areszcie w celu wydalenia nie może przekroczyć łącznie 90 dni.

4. Areszt w celu wydalenia jest wykonywany w pomieszczeniach wyznaczonych przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 18. 1. Cudzoziemiec może w każdym czasie wystąpić do sądu rejonowego, właściwego ze względu na miejsce jego pobytu, z wnioskiem o nakazanie zwolnienia z aresztu w celu wydalenia, jeżeli nie istnieją przyczyny uzasadniające stosowanie tego środka.

2. Do postępowania sądowego w sprawach, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym.

Art. 19. Minister Spraw Wewnętrznych, w drodze rozporządzenia, określi warunki wykonywania zatrzymania i aresztu w celu wydalenia oraz warunki, jakim powinny odpowiadać strzeżone ośrodki, a także regulamin pobytu w tych ośrodkach.

Art. 20. 1. Koszty wydalenia oraz pobytu w strzeżonym ośrodku obciążają cudzoziemca. Mogą być one ściągnięte w trybie przepisów o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych; zobowiązanemu nie doręcza się upomnienia przewidzianego w tych przepisach.

2. W razie niemożności ściągnięcia od cudzoziemca kosztów wydalenia, koszty te ciążyą na osobie fizycznej lub prawnej, na której zaproszenie cudzoziemiec przybył albo u której był zatrudniony bez zezwolenia.

3. Jeżeli koszty wydalenia oraz pobytu w strzeżonym ośrodku nie mogą być ściągnięte zgodnie z ust. 1 i 2, koszty te pokrywa Skarb Państwa.

Art. 21. 1. Decyzje w sprawach, o których mowa w art. 15—20, wydają wojewodowie właściwi ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

2. Decyzje w sprawach, o których mowa w art. 15, wojewoda wydaje po zasięgnięciu opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji lub na jego wniosek albo na wniosek komendanta oddziału Straży Granicznej. Wyrażenie tej opinii następuje w formie postanowienia, na które służy stronie zażalenie.

Art. 22. 1. Organ może odstąpić od uzasadnienia decyzji wydalenia na podstawie przepisów niniejszej ustawy, o ile wymaga tego interes bezpieczeństwa Państwa.

2. Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Spraw Zagranicznych określą w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady

i tryb postępowania w sprawach uregulowanych niniejszą ustawą oraz wzory wiz, karty stałego pobytu i dowodu tożsamości cudzoziemca.

Art. 23. Minister Spraw Wewnętrznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych zwolnić poszczególnych cudzoziemców lub określone kategorie cudzoziemców od niektórych obowiązków przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art. 24. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami może określić, w drodze rozporządzenia, inne niż przewidziane w niniejszej ustawie warunki przekraczania granicy Rzeczypospolitej Polskiej i przebywania na jej terytorium dla cudzoziemców zatrudnionych w transporcie międzynarodowym oraz cudzoziemców przybywających do Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonania określonych czynności zawodowych.

Art. 25. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych może wprowadzić czasowy zakaz pobytu cudzoziemców na określonych częściach terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 26. 1. Kto narusza przepisy art. 9, art. 11 ust. 1, art. 12, art. 14 ust. 4 i 5, art. 16 ust. 1 lub przepisy wydane na podstawie art. 11 ust. 3, art. 25 albo decyzje, o których mowa w art. 15 ust. 2 i 3

— podlega karze grzywny.

2. Orzekanie następuje w trybie przepisów w sprawach o wykroczenia.

3. W postępowaniu nakazowym w sprawach o wykroczenia określone w ust. 1 kara grzywny może być orzeczona w wysokości do 250 000 zł. Nakaz karny jest natychmiast wykonalny.

Art. 27. 1. Przepisy niniejszej ustawy, z wyjątkiem art. 3, nie dotyczą szefów i pracowników przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, pod warunkiem wzajemności i posiadania przez te osoby odpowiednich dokumentów.

2. Ministrowie Spraw Zagranicznych i Spraw Wewnętrznych określą w drodze rozporządzenia dokumenty, o których mowa w ust. 1, jak również zasady i tryb udzielania wiz osobom wymienionym w tym przepisie oraz organy właściwe do udzielania wiz.

3. Minister Spraw Zagranicznych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych zwolnić osoby określone w ust. 1 od obowiązku uzyskania wizy.

Art. 28. Dokumenty i zezwolenia wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność na czas, na jaki zostały wydane.

Art. 29. Do spraw objętych przepisami niniejszej ustawy, uregulowanych w sposób odmienny postanowieniami porozumień międzynarodowych, obowiązujących Rzeczpospolitą Polską, mają zastosowanie postanowienia tych porozumień.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3, P-29.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, P-1, tel. 42-14-78 i 694-67-50, teleks 825944 WW.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.